

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Deus Patri filium prodigum recipienti similis, injustos patitur
murmuratores.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

S. Aug. 1. 50. rē & impiè iudicat; nempe putat, ignorare Christum, qualis sit
 homil. 23. mulier, cum ille non solum mulieris mores, sed ipsius etiam Pha-
 Dio, lib. 41. risæi cogitationes perspectas haberet. Caium Iul. Cæsarem lau-
 dant Scriptores, quòd, cum in scrinijs Pompeij secretæ litteræ re-
 pertæ essent, ex quibus, quo plerique animo, & erga Pompeium,
 & contra se fuissent, deprehendere potuisset, neque legerit eas, ne-
 que descripserit, sed extemplo cremârit, ne quid acerbius in-
 quenquam statuere cogeretur. Quantis laudibus dignus est Deus,
 cuius illa vox est: *propitiabor iniquitati eorum, & peccati eorum non
 memorabor amplius?* Igitur Pharisæus peruersè Christum, & non
 ex vero, sed de suo ingenio iudicauit. Cum enim turgido infla-
 tus Spiritu, sanctū se esse profiteretur, quasi propheticum illud di-
 cens: *Discede à me, & noli me tangere, quia mundus sum;* offende-
 batur, quòd se Christus à muliere peccatrice contrectari pateretur:
 quemadmodum & illi alij, qui dicebant: *Quare cum Publi-
 canis & peccatoribus manducatis & bibitis?* At non tali spiritu erat
 Matth. 5. 30. humilis & humilitatis Magister; vt medicus ægrotos, oues vt Pa-
 stor, peccatores recipiebat vt Saluator; & pro hac bonitate sua,
 qua amari merebatur, hominum linguas passus est. Nempe vt,
 qui oculis malè affecti sunt, luce; ita pessimi quique ipsa offen-
 duntur bonitate. At ignoscit vni, non ignoscit alteri? *Quòd
 S. Aug. 1. de DEVS alijs gratuita vocatione conuersis misericordiam largitur in-
 Prædest. & debitam, non ad dispensatoris iniustitiam, sed ad donantis misericor-
 & gratia c. dissimam liberalitatem, veritatis ratione referendum est. An-
 3. audebit debitor creditorem iniquitatis arguere? si alteri donans ab eo,
 quod debitum, exegerit? Si ergo inter contractus hominum, nullus ex
 hoc presumptionis locus est, vt à se dicat debitor iniuste exigi, quia scit alij
 debitori ab eodem, quod debebat, creditore donatum: quis in tantam in-
 saniam prophana vocis erumpat, vt iniustitia Deum arguat, si vni inde-
 bitam donauerit gratiam, & alteri debitam reddiderit pœnam? Ita
 est, & tamen est, qui murmuret.*

VII. Sed non idcirco Deus desinit esse bonus, qui eiusmodi
 Matt. 20. 15. murmuratori respondet: *An oculus tuus nequam est, quia ego bonus
 Luc. 15. 12. sum?* itémque, *Non licet mihi, quod volo, facere?* Quod est tertium
 exemplum, cui, vt quartum addam. Verum est, multos, cum filio il-
 lo adolescentiore, accepta substantia sua, peregrè, à Deo, profi-
 cisce, atque in regionem longinquam, & ibi dissipare substantiam suam,
 (omnes dotes spirituales, cum ipsa diuina gratia animaque sua.)
 viuere

uiuendo luxuriose: neque dignos esse, qui, fame coacti, domum reuertentes à Patre cælesti recipiantur. Deus tamen sua bonitate dignum iudicat, vt etiam tales recipiat. *Cum igitur adhuc longè est talis, videt illum pater ipsius, & misericordia mouetur: vnde vltro accurrens cadit super collum eius, & osculatur eum.* Gaudet enim conuersione hominis à peccato respicientis. Et tam prompta est illius misericordia, vt præsto sit ad se venire volentibus, illisque obuiam occurrat, qui consilia, de vita mutanda moliri incipiunt. Nam, *desiderium pauperum exaudiuit Dominus, preparationem cordis eorum audiuit auris tua, ait Dauid.* Et iterum: *Dixi, confitebor aduersum me iniustitiam meam Domino, & tu remisisti impietatem peccati mei.* Et erit, inquit Deus, *antequam clament, ego exaudiam; adhuc illis loquentibus, ego audiam.* Qua de caussa dicebat Nathanieli Seruator: *Priusquam te Philippus vocaret, cum esses sub ficu, vidi te.* Certè sit licet indignus peccator, quem respiciat suprema illa maiestas, tamen tantò est miserior & hinc miserabilior, quantò ipsa miseratione indignior. Vbi enim maior miseria, ibi maior est caussa miserendi. Et quem decet misericordiã magis tangi, quàm Patrem? quem magis par est, miserrimis succurrere, quàm felicissimum? Si, apud Angelos, *maius est gaudium, super vno peccatore pœnitentiam agente, quàm super nonaginta nouem iustis, qui non indigent pœnitentia;* cur non idem gaudium sit, apud Dominum Angelorum? Qui tamen de hac ipsa bonitate sua necessarium ducit, se excusare, sicut pater ille, tum apud seruos, tum, apud maiorem natu filium, se se excusauit. Ne enim serui mirarentur, tam splendidum, propter vnum seminudum adolescentem, & degenerem, gnatum, apparari conuiuium, dixit: *Quia hic filius meus mortuus erat, & reuixit.* Nimirum etsi veste scissili & lacera amictum, etsi vultu squallidum, & pallore extremam famem testante luridum; tamen filium suum agnoscit; & quem dudum perditum atque pro mortuo habuerat, non aliter censet accipiendum, ac si à mortuis extitisset. Quid ni serui mirati essent tantam bonitatem? cum *filius ipse eius senior in agro æstum diei & laborem passus, reintellecta, indignatus sit, & noluerit introire, patrique ad eum egredienti, ac ad conuiuium roganti dixerit: Ecce tot annis seruo tibi, & nunquam mandatum præterui, & nunquam dedisti mihi hœdum, vt cum amicis meis epularer: sed postquam filius tuus hic, qui deuorauit substantiam suam cū meretricibus, venit, occidisti illi vitulum saginatum.*

Psal. 10. 17.

Psal. 31. 5.

Isa. 65. 24.

Ioan. 1. 48.

Luc. 15. 7.

Luc. 15. 25.

Ad hunc modum, multi, qui se putant semper vitam vixisse illibatam, tacita cogitatione, indignantur, quando vident grauissimos & publicos peccatores maximis donis diuinis ornari, & saepe beatissima morte, post exactos, in omni scelere, multos annos, decedere. Sed defendit se Deus, à misericordia non nisi in miseros exhibenda; & tranquillat animum vel in inuidias, vel in indignationes ebullientem. *Fili, inquit, tu semper mecum es, & omnia mea tua sunt: epulari autem & gaudere oportebat, quia frater tuus hic mortuus erat, & reuixit: perierat & inuentus est.* Noli ergo indignari, tu Iudæe, si populi Gentilium maiore gratia diuini luminis ac fidei illustrantur. Noli tu, qui tibi iustus videris, putare, Deum iniustum esse, si peccatores recipit ad se reuertentes. *Tolle, quod tuum est, tuaque gratia contentus esto; Deum non vis esse Deum, si non vis esse misericordem. Dominus patiens est multe misericordia, auferens iniquitatem & scelera,* inquit Moyses. Quid quod neque se iustum esse ostendit, qui iustum Deum accusat, qui peccatoribus inuidet; qui denique se iustum existimat, & tanquam iustum iactans ait: *Nunquam mandatum tuum prateriui? Nihil mihi conscius sum;* ait Apostolus, *sed non in hoc iustificatus sum.* Quid ergo alijs vult misericordiam inuidere, qui ea ipse indiget? *Dicendum est,* ait S. Chrysostomus, *quod nullus sanctorum dolet in talibus, immo bona aliorum sua existimat.*

VIII.

Nostra igitur existimemus omnia eiusmodi bona, quæ dum alijs à bono Deo exhibentur, nostra fiunt charitate, nostra imitatione; vt discamus, non desperare, etiam si in peccatis confenerimus. Hinc in quintum exemplum, Latro ille manifestarius iam iam acturus erat in patibulo, animam, & vix agere cepit rat pœnitentiam, paucula illa pronuncians: *Domine memento mei, cum veneris in regnum tuum,* cum statim à mitissimo IESU audiuit: *Amen dico tibi, hodie mecum eris in Paradiso.* Petiuerat ille, non vt statim, sed vt, cum in suum regnum veniret, recordaretur sui; respondet Christus: *Hodie mecum eris in Paradiso:* adeo pronus est ad dandum, vt citius det, quàm petatur. Et vide cui det? homicidæ, latroni, illi ipsi, qui paulo prius Christo in cruce pendenti, ipse etiam pendens ac desperatè propemodum petulans conuitiatus erat. Ita enim loquitur S. Ambrosius: *Matthæus & Marcus duos conuiciantes inducunt latrones, Lucas vnum conuiciantem, & vnum reprehendentem. Fortasse & iste prius conuitiatus est,*
sed

Num. 14. 18.

Luc. 15. 29.
1. Cor. 4. 4.

Luc. 23. 42.

S. Ambros.
in c. 23. Luc.